

Když se setkám s ministranty nebo některými mladými lidmi a ptám se, co je nového u nich ve farnosti a mluví třeba o svém knězi, o tom, co udělal, tak většinou jsou to takové ty klasické věci: podařilo se opravit kostel, sešli jsme se na faře, hrál s námi fotbal, jezdí na motorce, je to skvělý kamarád, můžeme s ním mluvit o všem, je dobrým manažerem, dokáže sehnat peníze na nějaké projekty a tak dále, ale když se nad tím člověk hlouběji zamyslí, nad těmito odpověďmi, najednou zjišťuje, že jsou to všechno okrajové věci, které se kněžství jako takového příliš netýkají. Toto všechno může dělat kdokoli jiný. Kdokoli jiný může hrát fotbal, jezdit na motorce, být skvělým manažerem, ale kněz dostává do rukou největší dar, který dává Bohem člověku. Může udílet svátosti a je to okamžik, kdy hovoří a jedná „in persona Christi“, jak by řekli možná přesně teologové. Nejedná sám za sebe, ale skrze něj jedná sám Kristus. Když odpouští hříchy, když na oltáři zpřítomňuje nekrvavým způsobem Ježíšovu nejsvětější oběť, když udílí svátost pomazání nemocných. A my možná často chceme na knězi vidět jeho individualitu, to, čím je nějak netypický, čím dokáže nějak oslovit, ale málokdy vidíme to podstatné, kdy vlastně ustupuje do pozadí ta individualita kněze jako konkrétní osoby a kdy skrze něj jedná sám Kristus.

A možná že i nám kněžím a lidem, kteří se na kněze dívají nějak zvnějšku, ať jsou věřící či nevěřící, ta podstata kněžství uniká. To úzké spojení s Kristem, to když Kristus jedná skrze člověka. A možná tady, když se bavíme o identitě kněze, hledáme to, jaký by kněz měl být v 21. století, co by měl dělat, měli bychom se více zamyslet nad tím základem. Že je to sám Kristus, který dává člověku do rukou neobyčejné věci, že je to sám Kristus, který jedná skrze kněze. A kdybychom neměli kněze, neměli bychom nikoho, skrze koho by Bůh odpouštěl hříchy, neměli bychom nikoho skrze něž bychom mohli přistupovat k Eucharistii. A to si myslím, že je tím podstatným na kněžství. A že bychom neměli tolik hodnotit ty individuální stránky kněží, ale možná se dívat na to nejcennější, co skrze jejich ruce můžeme dostat. Možná to hezky vyjádřil svatý František. Když pomlouvali nějakého kněze, on říkal: „Nevím, jaký je, co udělal špatného, co dokázal či nedokázal, ale vím, že skrze jeho ruce můžu přijímat živého Krista. A to dle mého soudu tím nejpodstatnějším.“

*Autor: P. Benedikt Hudema, administrátor v Neratovicích
Odvysíláno na Radiu Proglas: čtvrtek 17. prosince 2009*